

[L. D. Rasmussen.]

Millioner. Det drejer sig altsaa kun om 12½ Mill. tabte Dage paa Grund af Arbejderkampe mod 178 Millioner paa Grund af Arbejdsløshed.

Ogsaa internationalt set har Danmark været mest udsat. Tager man Perioden 1913—27, Krigsperioden og Efterkrigstiden, har Danmark haft 13 pCt., Sverige 9,9 pCt., Norge 8,4 pCt., England 6,4 pCt. og Tyskland 5,7 pCt. Hvis man nøjes med Efterkrigstiden — og det vil i og for sig være det mest rimelige, idet der ogsaa er Tale om to af de krigsførende Lande —, er Stillingen den, at Danmark har 17,1 pCt., Norge 16,2 pCt., Sverige 15,3 pCt., England 11,9 pCt. og Tyskland 8,7 pCt. Altsaa, Danmark er fremdeles haardst udsat.

Den voldsomme Arbejdsløshed har selvfølgelig kostet mange Penge, men maa jeg i denne Forbindelse dog bemærke, at Pengene er det mere underordnede i Sammenligning med den Lidelse, der ved Arbejdsløsheden er paaført saa store Dele af vort Folk: Dette at blive skubbet til Side som overflødig, et se Haabløsheden til alle Sider, at føle sit Ansvar overfor Familien, men staa ganske magtesløs overfor Opfyldelsen af sine Forpligtelser — dette er en Lidelse saa uhyre, at alt andet maa blegne heroverfor.

Naar der ikke er flere af de danske Arbejdere, som er gledet ud og og faldet det offentlige Fattigvæsen til Byrde — eller maaske der kunde være sket noget endnu værre —, saa viser det i hvert Fald, at der er godt Stof i den danske Arbejderklasse. Ganske vist maa det erkendes — desværre —, at i Tiden 1926—28 har der været *nogen* Tilgang til Fattigvæsenet, ca. 8 000. Disse 8 000 har altsaa ikke kunnet klare sig, men har maattet gaa den Vej, de mindst af alt ønskede at gaa, nemlig til Fattigvæsenet.

Der er i Tiden fra 1908—09 til 1927—28 udbetalt 299 Mill. Kr. eller gennemsnitlig 15 Mill. Kr. pr. Aar til de arbejdsløse. Af dette meget betydelige Beløb har Staten betalt 128 Mill., Arbejderne selv 138 Mill. og Kommunerne ca. 33 Mill. Kr. Til Sygekasserne har Staten fra 1900 til 1926 betalt 137 Mill., Medlemmerne 304 Mill. og Kommunerne 10 Mill. Kr. Til Invalidefonden har Stat og Kommuner betalt 28 Mill. og Medlemmerne selv 41 Mill. Kr.

Hvis man tager disse 3 Institutioner, altsaa Sygekasserne, Invalidefonden og Arbejdsløshedskasserne, hvortil der paa § 15 findes opført et Tilskud af 20¼ Mill. Kr.

for det kommende Aar, saa er det økonomiske Helhedsbillede for Tiden 1900—1927 saaledes, at Arbejderne har betalt 483 Mill., Staten 293 Mill. og Kommunerne 39 Mill. Kr. For Aaret 1926 alene maatte Arbejderne betale 48½ Mill. Kr., og deres Part steg i 1927 til 55 Mill. Kr.

Jeg vil tillade mig at mene, at Arbejderne helt og fuldt har gjort Makkerpligt. Dette er jo en Slags Særskat paa Arbejderne; de maa jo desforuden gennem deres Skat til Stat og Kommune være med til at betale disse Institutioners Part af Udgifterne. Der er derfor slet ingen Grund for visse Dele af vore Medborgere til overlegent at betegne sig selv som de ydende og Arbejderklassen som den nydende. Arbejderklassen har selv præsteret en respektabel Indsats. Det vilde være heldigt og ønskeligt, om disse Medborgere vilde forsøge blot, om der er Mulighed for, at de kan revidere deres Begreber paa dette Omraade.

Paa Baggrund af disse Oplysninger om Arbejdernes eget Bidrag til Løsning af Arbejdsløshedskasse-, Sygekasse- og Invalidefonds-Spørgsmaalet er det ganske naturligt og selvfølgelig, at den højtærede Socialminister nu møder med Forslag til Revision af Arbejdsløshedskasseloven og med disse Forslag til midlertidige Love, og at han bebuder Revision af Sociallovgivningen. Det maa ogsaa betragtes som ganske naturligt og rimeligt, at Staten maa bære Udgifterne til Forbedringerne, og at Kommunerne bliver aflastede.

Arbejderklassen kan ikke bære mere. Den Stigning, der er sket for denne Klasses Vedkommende med Hensyn til Kontingentydelse, er jo uhyre stor. For Sygekassernes Vedkommende var Medlemstallet i 1901: 302 100; det er steget til ca. 1½ Million, altsaa er nu 5 Gange saa stort, men Kontingentet er steget fra ca. 2 Mill. Kr. til 27¼ Mill. Kr. og, regnes Invalidefondsbidraget med, til ca. 34 Mill. Kr., det er altsaa 13 à 17 Gange saa stort.

For Arbejdsløshedskassernes Vedkommende er Medlemstallet vokset fra ca. 84 000 i 1908—09 til 271 695, er altssaa godt 3 Gange saa stort, men Kontingentet er steget fra godt 1 Mill. Kr. i 1908—09 til ca. 21 Mill. Kr., er altsaa ca. 20 Gange saa stort. Og Arbejdslønningernes Stigning staar jo ikke i Forhold dertil, naar man regner alle andre Udgifter med. Derfor kan denne Samfundsklasse ikke bære nogen yderligere Byrde.